

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1795

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

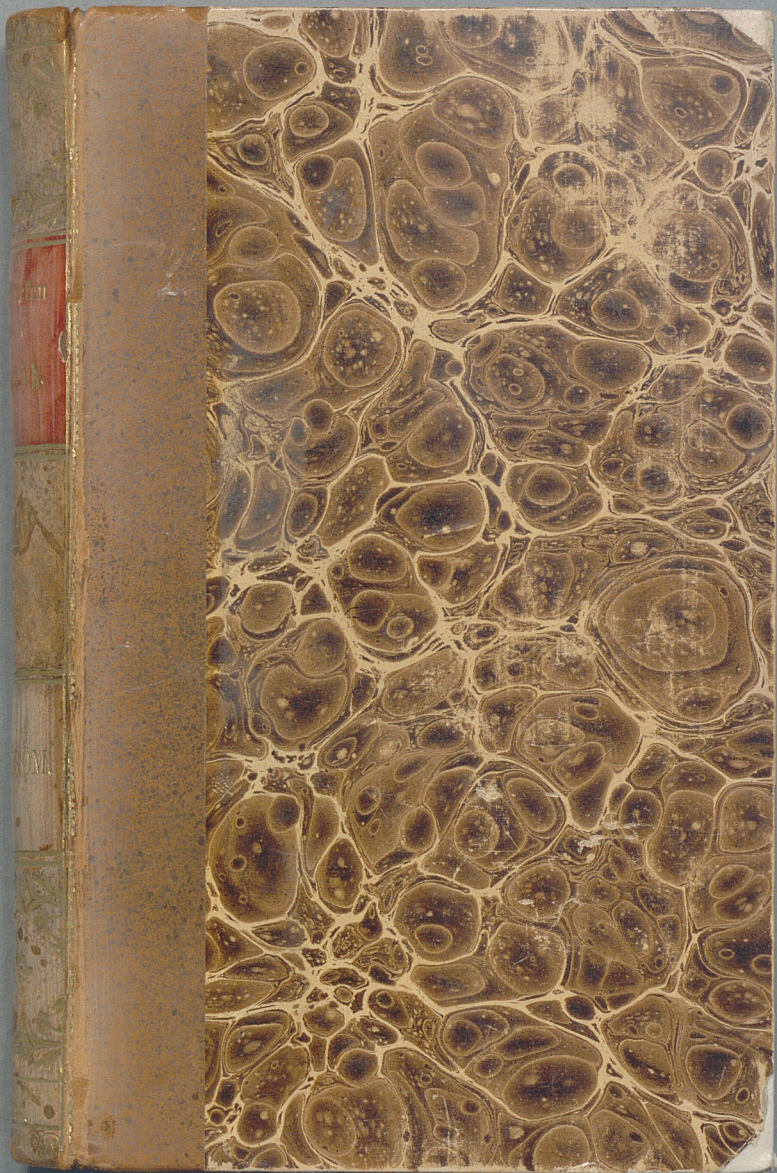
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

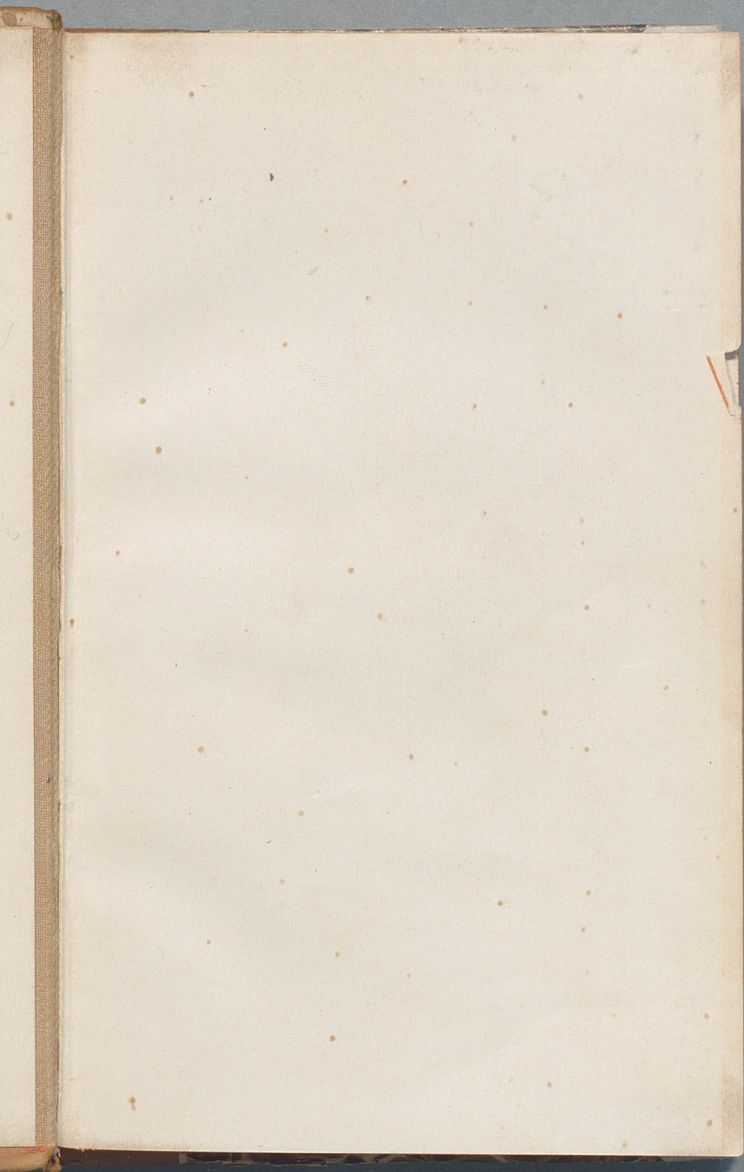
- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Musik
S. 1. 71
Sand-

Ex. A

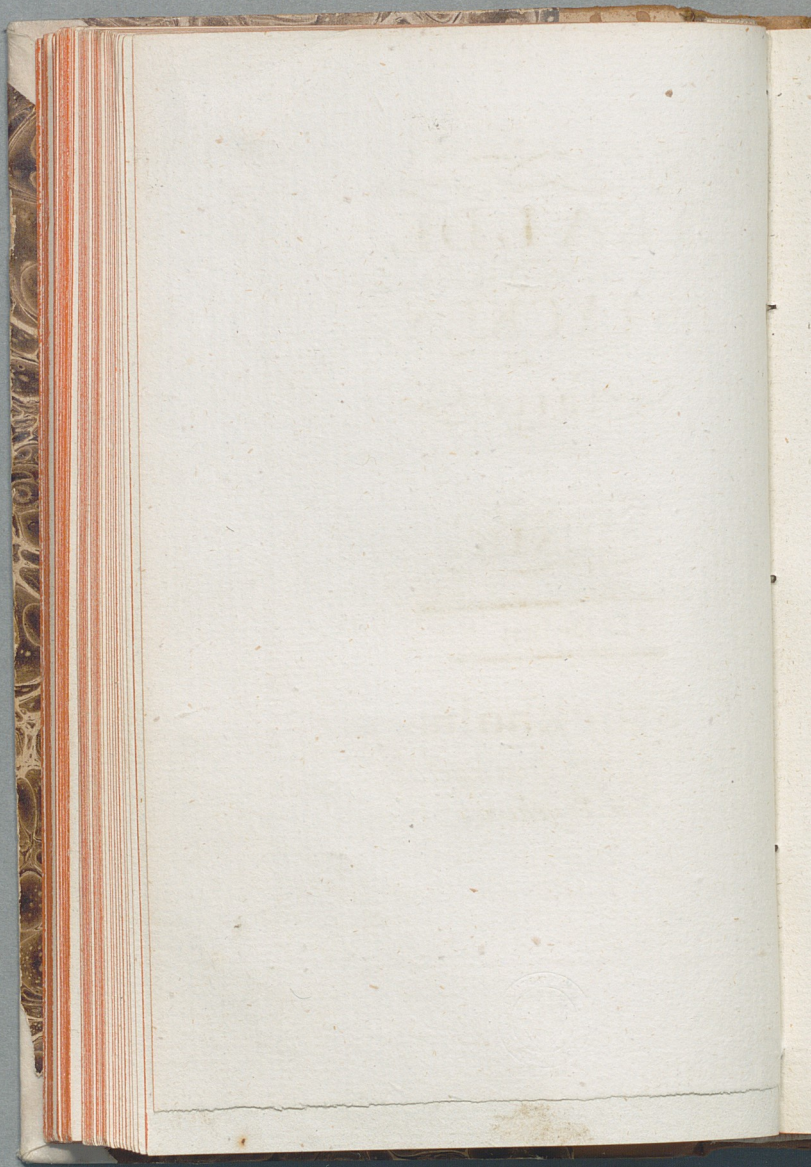
SKALDE
STYCKEN
afatte

i

MUSIK,

III Delen.

Stockholm
*och Kongl Privilegerade
Not Tryckeriet.*

För att ännu mer göra sig förtjent af den benågenhet, hvarmed Allmänheten behagat emottaga de tvenne föregående Delarne af detta lilla arbete, har Utgifvaren, efter det råd, honom blifvit meddelt, förefatt sig, att rikta hvarje hädanefter utkommande del deraf med et och annat af de Poëmer, som finnas i *Musikaliske Tidsfördrifvet* införde. Detta Verk, ehuru innehållande flere skalde-stycken af utmärkt förtjenst, synes likväl mer hafva tillvunnit sig Musik-Idkarens, än Vitterhets-Ålskarens upmärksamhet, då det närvarande åter är ämnadt för bägges nöje.

Det är således, med afseende härpå, som Utgifvaren nu, til en början, ur *Tidsfördrifvet* valt och till denna Samling flyttat tvenne sådane stycken, som förtjena att i minnet bibehållas och i ett gladt sällskap sjungas. De förekomma här under N:o 20 och 21, lämpade bägge till samma Melodie.

Di Utgifvaren, oaktadt en sådan tillök-
ning och utan att höja priset på detta Arbe-
te, förbinder sig, att förse hvarje utkom-
mande Del med det vanliga antalet af 16
til 18 nyare skaldestycken, som han af go-
da författare kan samla, smickrar han sig
dermed, att Allmänheten må finna, det han
mer räknar på des nöje, än på sin vinst.

SORGENS SON.

Vid hafvet, på ensliga stranden,
Satt *Sorgen*, från himmelen skild,
Och formade, tankfull, med handen,
Af leret, en människo-bild.

Zeus kom. "Hvad är det"? hörs han fråga. —
— O *Zeus*! blott en skapnad af ler.
Men visa din Guda-förmåga:
Skänk lif åt den Bild, som du ser! —

"Han lefve! — Likväl, jag förklarar;
"Min är han, i kraft af mitt lån."
Nej utbrister *Sorgen*, och svarar;
Nej, låt mig behålla min Son!

Af mig är han tillskapad vorden. —
— "Ja. Men han har lifvet af mig"
Som *Jesur* det fäde, kom *Jorden*, *)
Såg bilden, och yttrade sig:

A

Från

*) En Gudinna hos de gamle.

Från mig, från mitt sköt, år han rövad;
 Jag återbegår hvad jag mist.
 Er rått, svarte *Zeus*, skal bli prövad;
Saturnus må flita vår tvist.

Han dömde: — "Sig ingen beklage!
 "Til alla gemensamt han hör.
 "Du *Zeus*! som gaf lifvet, det tage,
 "Med andan igen, når han dör."

"Du *Jord*! til din egendom göre
 "Hans ben: göm dem åter i frid!
 "Dig, *Sorg*! dig, sin Mor, han tilhøre,
 "Sin hela befvärliga tid!"

"Från dig, skall, så länge han andas,
 "Han aldrig bli skild någon dag.
 "Din suck, med hans stämman skall blandas,
 "Din bild, med hans anletes drag."

Så Allmaktens utflag blef gifvet,
 Och menckjan, i kraft af des bud,
 Blef tilhörig *Sorgen*, i lifvet,
 I döden, — *Jorden*, och *Gud*.

DÅ JAG VAR LITEN.

(Af Baggesen.)

Det var en tid, jag kallades: *den lilla!*
 Och liten var jag; knapt en alen lång.
 Hur ljuft, när jag det tänker, tårar trilla!
 Och därför tänker jag det många gång.

På bästa Faders knå at rida ranka,
 Sen slumra fött på bästa Moders arm:
 Så flöt min tid — och ingen minsta tanka
 Utaf bekymmer upsteg i min barm.

Då tycktes jorden mycket mindre vara,
 Men mycket mindre ondskefull ockfå;
 Och himlens rymd med stjernors hela skara
 En stor, blå, skön paulun med perlor på.

Då såg jag Månan öfver kullen tåga,
 Och tänkte: Stod jag nu på kullen där,
 Så kunde jag med lätthet se och fråga
 Hvem som den Gubben uti Månan år.

Med undran såg jag, huru Solen fläckte
 Sit blofs hvar aften våfter ut i sjön;
 Och såg hvar morgon hur hon åter sträckte
 Sin glans från Österns skyar, dubbelt skön;

Och tänkte på den nådige Gud Fader,
 Som skapte mig, och denna vackra Sol,
 Och alla dessa himlens perlerader,
 Som hvimla om hvarann från pol til pol;

Och söng med spåda läppar til Hans åra;
 Och bad den bön min Moder lärde mig:
 "O gode Gud! som hafver barnen kåra,
 "Lär mig också bli god, och likna Dig"!

Sen bad jag för min Fader, och min Moder,
 Och mina Syskon, och hvar Christen själ,
 Och för den Kungen, som så hjertans goder,
 Sig ingen nattro gaf för Landets väl.

O barndom! sälla tid, som jag begråter!
 O barndom! fanna nöjens enda Vän!
 Det blott din hägkomst år som står mig åter.
 Gud låt mig aldrig, aldrig mista den!

Yngling — älskare af ståt,
 Grann — på alla lifvets nöjen
 Offras lånt och egen plåt —
 Ständigt lek och idel löjen —
 Fullt med vänner — vänner dröjen,
 Vinet går ej hastigt åt! —

Stadgad Man — med mycket påt
 I sin syfsla stundom dväljes.
 Lagom mån om egen båt:
 För riksskeppet gruffligt qvåljes —
 Almånt nit för enskildt väljes —
 Punschas starkt — tomt efteråt.

Uppå Politikens stråt
 Trångs af stötar altför mången.
 Kantrar någons lilla båt;
 Prompt är vånskapen förgången;
 Och Ceffion blir Aftonfången —
 Et glas Vin knapt efteråt.

Alla komma intet åt
 Utaf godset undanficka,
 Åga knapt en kliftrad plåt
 Til fit Vin i hvarje vicka —

Harm och brist — måst brist på dricka
Vålla snart begrafnings ståt.

Bort, o värld, med all din låt!!!
Öfver grafven Skolen skriker —
Mull på kistans bronze och plåt —
Ingen detta undanviker.
Sen Processen hemåt fiker,
För at dricka efteråt.

Om man noga skådar åt
Uti alla lifvets skiften,
År ju sådan världens stråt: —
Vid vår Dopkål, våra Giften,
Politik, Cession och Griften
Dricks ju, har man blott en plåt?

Nu, min vän, hvad år det åt
Öfver lifvets tyngd at klaga! —
Vandra nöjd på världens stråt!
Den kan hvar och en behaga
Som et måttligt glas vet taga,
Glad förut och efteråt.

TIL SOPHIE,

i et lyckligt ögnablick.

T T

I Lopp om den tid som komma skall;
 Du lefver, lefver i mitt hjerta;
 Du stillat har bekymrens svall
 Och torkat källan til min smärta.

Jag åger alt, när jag dig har;
 Jag ser den dag, som dig skal fylla;
 Det Ljus min morgon nekadt var
 Min middagshimmel skal förgylla.

O min Sophie! med tacksamhet
 Låt oss vår Sällhets dagar njuta,
 Och tårar af lyckfalighet
 Den hand, oss henne gaf, begjuta.

Vid Månans forgeliga sken
 Vi tyckte oss i dålder vandra,
 Och ingen Sol-dag, klar och ren,
 Oss lysite, då den lysite andra,

O min Sophie! med tacksamhet
Låt oss vår Sällhets dagar njuta,
Och tårar af lyckfalityet
Den hand, oss henne gaf, begjuta.

DEN FATTIGA MODREN.

Sof, min söta gosse! sof,
 Ingen fluga skall dig störa,
 Ingen råtta skall få lof
 Minsta grand på golvet röra.

Sof! din Mamma sitter här;
 Hon för barnet sit skall vaka;
 Medan Pappa borta är
 Från sit barn och från sin maka.

Pappa går ifrån ofs så;
 Går, och lemnar ofs at gråta!
 Gråt ej, söta barn! ändå;
 Dig din Mor ej skall förlåta.

Dig din Mor ej öfverger,
 Om hon dödde än af hunger.
 Gråt ej, bästa gosse! mer;
 Hör din Mamma, hur hon sjunger,

Mam-

Mamma sjunger för sitt barn:
Hvarför skall då barnet klaga?
Mamma nyftar på sitt garn
Och skall kläder åt dig laga.

Om ej barnet ger sig ro,
Mamma från sin gerning hindras
Hvar ska då vi arma bo?
Hur skall då vår hunger lindras?

Sof min gosse! låt mig se,
Hur du ligger fôt, och drömmar,
Ser jag dig i sömnen le:
Alla forger jag förglömmer.

Sof, min söta gosse! sof,
Ingen fluga skall dig störa:
Ingen råttan skall få lof,
Minsta grand på golvet röra.

6.

VINTERVISA.

Drifvan knarrar under skon,
 Vådret vildt från Norden ryter;
 Strömmen stelnar under Bron,
 Vandrarns Näsa flyter.
 Kölden, utan all pardon,
 Kufvar Prins och Fattighjon,
 Hjeltar och Recrüter.

Frusna Öron, kylda tår,
 Snabba påslade personer;
 Rimfrost uti skågg och hår,
 Flufs och Emulsioner.
 Gikt och Febrar hvart man går,
 Månskjor oförtänkt på bår,
 Lik och keridoner.

Dagen fyra timar kortt,
 Tre tums is på fönsterrutan;
 Gamla lif som hosta torrt,
 Snufva ingen utan.

Men,

Men, min Skaldmô, vik nu bort,
Sånger af få ångflig fort
Skorra kårst vid lutau.

Uti glåttigt brôdrilag,
Vil jag vintrens magt förglômma,
Lefva nôgd min korrtta dag,
Och bouteljen tômma.
Kôld och drifvor trotsar jag,
Då de bästa nestarflag
Få ur bålen strômma.

7.

VISA FÖR DE FATTIGA.

(efter Tharup.)

I I an, som en dag skall verlden dömma,
 Mildt leende vårt hjerta båd,
 Vid nöjets bågare at ömma
 Förföljdas tårar, uflas nöd.
 Opp, Bröder, följom detta bud
 Från verldens Herre, glådjens Gud.

Hvar dödlig vid en broders fida
 Han knöt med ett harmoniskt band,
 Båd miskund öfver dem som lida
 Och gjåldar det med egen hand.
 Mins hvad han sagt, få faderlig:
 Mig tillhör den, som liknar mig.

Frid vare dig! som villigt låttar
 Bekymret med ett tröstfullt ord;
 Och dig, som hungrens offer mättar,
 Om blott med smulan från ditt bord!
 Vet, Domarn ser, från fåstets band,
 Till hjertat förr, ån till din hand.

Hvad

Hvad värde har ditt guld i grafven,
Om ej des bruk förädlat det?
Sjelf Spirans prakt och Segrarns glafven
Förtrampas under tidens sjåt;
Men för den skårf, du armod gaf,
Din lön är öfver tid och graf.

Bland våra fånger hörom, Bröder,
O hörom nödens brutna röst!
För hennes glömda rof, som blöder,
O öpnom broderliga bröft!
Ja, Bröder, följom detta bud
Från verldens Herre, glädjens Gud.

VISA AF ANACREON.

(Fri öfversättning).

När jag dricker, Snillet's Gud
 Mig til Amphion förbyter;
 Och i Lyrans låtta ljud,
 Glädjen ur mitt hjerta flyter.

Chor.

Glädjen i vårt hjerta flyte,
 Och vår Ståpmas glada ljud
 Sig til Amphions förbyte,
 Under skygd af vinets Gud!

När jag dricker, från min själ
 Sorgens mörka Spöke rymmer;
 Och jag tar en dags farväl
 Af de tårande bekymmer.

Chor.

Af de tårande bekymmer
 Bjuda vi en dags farväl;

Och vid bålen forgen rymmer
Ur vårt öga och vår själ.

När jag dricker, blir det vår,
Hösten sig för Gubben gömmer;
Och jag tappar femti år
I bouteljen, som jag tömmer.

Chor.

I bouteljen, som vi tömma,
Vi förlora femti år;
Höstens köld vi gerna glömma,
Ty vid bålen blir det vår.

När jag dricker, rak och yr,
Haftar jag at Flickan dyrka;
Och til nya äfventyr,
Dricker jag förnyad styrka.

Chor.

Drickom til förnyad styrka,
När, bland glada äfventyr,
Vi den ömma Skönhet dyrka,
Som vårt tånda hjerta bryr,

Når jag dricker, af en Vån
 Jag förtroligt sötman njuter;
 Hjertat sig, som bågaren,
 Öfver mina läppar gjuter.

Chor.

Må på läppen hjertat gjutas,
 Gjuta sig med bågaren,
 Och förtroligt sötman njutas
 Af en dryckes-Bror och Vån!

Når jag dricker, gör jag vål,
 Döden vid min tröskel vakar;
 Men et rus jag undanstjål,
 Innan han sin lia skakar.

Chor.

Döden vid vår tröskel vakar,
 Bröder! den gör mycket vål,
 Medan han sin lia skakar,
 Som et rus sig undanstjål.

VISA.

Gryningen af Dagens Gud,
 Strålände i purpurkrud,
 Jagar mörker, tyftnad, sömn, och låckar ömma kån-
 flors ljud.

Chor:

Ungdomsåldrens spåda dagar
 Nöjet ledfagar. !:

Snart från Fästet strålände,
 Skaparns afbild! vi dig se!
 Skogar, fält och hyddor, berg och dalar dig sin
 hålsning ge.

Chor:

Ungdomsåldrens ljusa dagar
 Nöjet ledfagar. !:

Mäniskan, som i dvala låg,
 Nu från berg och strand och våg,
 Se'n de mörka Hårar flytt, vill skåda Solens återåg.

Chor:

Ungdomsåldrens varma dagar
 Nöjet ledfagar. !:

Yngling! njut din Sommardag!
 Du med glädjens anlet: drag
 Skalkas, leker efter Flickans, Drufvans tjugafande
 behag.

Chor:

Ungdomsåldrens yra dagar
 Nöjet ledfagar. ;!:

Myrthenkrönt och blomsterklådd
 Du på ängens mjuka bådd
 Vid den krökta bäckens rådda forl dig hvilat vid
 dess bådd.

Chor:

Ungdomsåldrens lugna dagar
 Nöjet ledfagar. ;!:

Se'n af hungren låkad opp
 Mödosamt til trådet's topp,
 Du med styrka återgår til dans bland Flickors
 ystra Tropp.

Chor:

Ungdomsåldrens trötta dagar
 Nöjet ledfagar. ;!:

Men vid Solens middagshögd
 Molnen dränka ljufets frögd
 Och du flyr i dystra Lundar, under hvasa grenar
 bögd.

Chor:

Mannaåldrens skumma dagar
Módan ledfagar. !;

Mörkret fyller Himla-bryn
Ur den vreda, brustna skyn,
Dundret rasar mot ditt öra, död och eldar kring
din syn,

Chor:

Mannaåldrens skumma dagar
Fruktan ledfagar. !;

Snart du känner nattens magt;
Ödets hand dig fångflad lagt
I en visnad, ryllig, törnfull, mörk och enslig ö-
destrakt.

Chor:

Åldrens mörka, kulna dagar
Qvalet ledfagar. !;

At dig hvilan anförtro,
Lågg dig ner där tistlar gro;
Vilddjur ryta kring ditt mörka, kalla, värnlöst
svaga bo.

Chor:

Åldrens mörka, sorgsna dagar
Plågan ledfagar. !;

10.

DYGDEN OCH VISHETEN.

Från den tid jag spådaft var,
 Mantes jag til Vishets dyrkan;
 Blif förnuftig, röt min far,
 Röt' at det i hjertat skar,
 Och min mor til dygdens yrkan
 Gnall en låxa alla dar.

Lyd Präceptorn, ropte de,
 Var ej flygtig, yr och yster;
 Du kan i din Ledare,
 (Ödets godhet åra ske!)
 Och i Oldtfrun hos din Syfter
 Dygds och Vishets bilder se.

Visheten ej stod mig an,
 Jag var trött hans glofor låfa;
 Gickt och tvinfot hade han.
Dygdens enda öga rann,
 Och defs snusbeprydda nåfa
 Högst odrägelig jag fann.

Vänner undren icke då
 Om naturens röst jag lydde;
 Vissheten ej hörde på,
 Dygden otillbedd låt gå
 Och för dessa trollen flydde,
 Lika skrämde af båda två.

Hjertat dock benågit fans
 At en annan Dygd sig bildade;
 Snart min öma önskan vans,
 Snart jag i en fommardans
 Såg dig, unga, blyga *Hilda*,
 Prydd med nöjets offerkrans.

Ofskulden uti din blick
 Kysning i mit hjerta tände,
 Glädjen up för själen gick,
 Jag i *Hildas* ånglaskick
 Dygdens gudaursprung kände;
 Evigt den min dyrkan fick.

Och hvar fann jag *Vissheten*?
Hildas bror, uti dit hjerta;
 Ålskansvård du gjorde den,
 Glad du sjöng om *Kärleken*;

Om var du för likars smårta,
Vis vid sjelfva bågaren.

Fäder! Ungdomsledare!
Mätte Er begripligt blifva,
At de vackra dygderne
En behaglig skepnad ge;
Och de Låxor Ni ofs gifva
Snart J skolen lydde se.

VISA AF ANACREON.

(Öfversättning.)

Må Cytherens blommor paras
 Med de skatter Bacchus fann!
 Må ej rosenkranfar sparas
 Drickom, skämtom med livaran,

Rosen, vårens mästestycke,
 Rosen blomströns Drottning är,
 Rosen vinner Gudars tycke,
 Bacchi hjesa rofor bår.

Kärleks Guden icke nekar,
 At i Frôjas glada spår
 Och Behagens yra lekar
 Rosenkrôna fina hår.

Krôn mig, Bacchus, jag vill spela
 I dit tempel dit berôm,
 Och din muntra dyrkan dela
 Med en Flicka skôn och ôm.

Ja fly — en fristad sök på någon bortgömd fränd;
 I Galilei verld du skal ej saknas mycket:
 Fly til den Mannens verld, hvars tegefälla hand,
 Ur molnen Viggen ryckt och Spiran från för-
 trycket *).

Europa blunda vill — Gå, Fördom! lagerkrönt,
 Res skyar mot den dag som på dit öga stuckit —
 Oeh du, som tror ännu at Sanning blir belönt,
 Se här, jag råcker dig den bågare jag druckit.

*) Franklin;

13.

LYCKAN.

Moralisk Sång.

VI

I Ivi skäddar du med färadt öga
 De Fåstans pragt, som skryt och våld
 I samråd bygt omkring de höga;
 Der Smickret dårar dem för sold;
 Och der, i trots af tōmda länder,
 De trugat Mōdans högsta skatt
 Ur sjelfva Indiernas händer,
 Som sopat sina rika stränder,
 Och synat sina grufvors natt?

Kring dem har Ljusfet tōmt sin dager,
 Och hvilan stråckt sin lågerstad.
 Dem råcker Årans hand sin lager
 Och Kärlek sina myrten-blad.
 Dem hämtar öfverflōdet råtter
 Ur skog och luft, från haf och jord,
 Och drufvans Gud från Greklands slåtter,
 Sin dryck i gyllne skålar fätter
 På deras konungliga bord.

Ja.

Ja. — Men när vållusten förfvagar
Med deras krafter deras mod,
När ledsnan fräter deras dagar
Och fruktan isar deras blod,
När uslas gråt i svafvel-skurar,
Slår ner med folkens hån-skri,
Och *Hatet* deras fjåt belurar,
Hvem bor då inom dessa murar?
Min Vån, — olyckliga som vi.

Det gifs, Monarker! öfver Eder,
En Magt, som Ódet lagar gaf:
Til samma gömda mål, hon jeder,
Blott skilda vågar, — Drott och Slaf,
Vi alla til en Sålhet fika,
Som vårt förmåtna hopp beler.
Och når vi lida, är det lika,
Om det som fattiga, som rika,
Som höga eller låga sker.

14.

VISA AF ANACREON.

(Öfversättning.)

När jag den djupa bågarn tömmer,
Farväl med oro och befvår;
Hvad batar at jag nåjet glömmar,
Och lifvet i bekymmer tår?

Snart skal jag störtas til de döda,
Och fåfångt om förskoning ber;
Hvi skall jag då i forger öda,
Den lilla tid mig lyckan ger?

Nej, om min plikt jag bättre dömmar,
Til fällhet blott jag danad är:
När jag den djupa bågarn tömmer,
Farväl med oro och befvår.

VISA AF ANACREON.

(Öfversättning).

Jag redan ålderdomen känner,
 Men dricker mera än en ung,
 Och danfar än bland Bacchi vänner,
 Kan då min afton kallas tung?

Jag kâppen långt ifrån mig kastar
 Och flaskan blott i handen för;
 När jag til Bacchi lekar hastar
 Mig ingen segren stridig gör.

Om någon påstår denna åra
 Må han då genast synas här,
 Min flaska snart skal vitne bära
 Hur jag i kampen duktig är.

Så spelen opp på eder lyra,
 Och dricken alla Gubben til!
 Jag som filenen i sin yra
 Bland vin och dans föråldras vill,

16.

VISA.

Förgåfves letar Du en töcknig framtids öden
 I Fogelns flygt och uti Stjernaus lopp:
 Ehur förgylt du ser dit hopp,
 Dock oförväntad kommer döden.

Min Vån, gör du som jag, så blir du ej bedragen:
 Jag följer, glad, de strida timmars lopp,
 Och jag begär ej lyfta opp
 Det flor, som höljer morgondagen.

Der, öfver molnets bådd kanske en Stjerna strålar,
 Men lyser andra, lyser ej för mig —
 Vålan, om hon ej fånker sig,
 Jag dock ej svart min himmel målar.

Jag vet, bland Godt och Öndt jag Livvets väg skall
 vandra:

Begripa mer, mitt förvett ej begär:
 Det ena til min vållust är,
 Och til min nytta är det andra.

Glömd, när jag glömmas får, men nyttig när jag
mågtar,

Jag söker lugn, men fyller up mitt kall;
Och af en dag, som komma skall
Jag ej en timma til mig fåktar.

Ej Sällheten beror af Öden och af Lycka;
At vara nögd, det är at vara fäll;
Jag har sett lycklige i tjäll,
Jag har sett lycklige på krycka.

Ja, blott jag äger nog at värja mig för nöden,
Och har en vän at luta til mitt bröst,
På Lifvets dag jag njuter tröst
Och tröst i skymningen af Döden.

17.

VISA AF ANACREON.

(Öfversättning).

Jag r'en af alla Flickor hör,
 Anacreon, du gammal blifver,
 Du fom en gubbe lefva bôr,
 Se hvilken dom dig spegeln gifver. :ll:

Se pannan plöjes utaf år,
 Dels skrynklor ofs din ålder tyda;
 Hvar åro dessa mörka hår,
 Som fordom sågs din hjesfa pryda? :ll:

Jag ingen aktning gifvit har
 Om tiden hunnit dem förstöra,
 Ell' om ånnu de åro kvar,
 Och hvad kan det min sällhet röra? :ll:

Det vet jag blott, ju mera når
 At lifvets dag i döden fluta,
 Ju mera glad, och yr, och kår,
 Bôr man sin sista afton njuta :ll:

VISA AF ANACREON.

(Öfversättning.)

Atis uti raferi,
Kjufst af en Gudinnas bojor,
Fylde med fit gälla skri
Phrygiens skogar, flott och kojor.

Claros källa, som man sagt,
Af en dödlig aldrig smakas
Förr än genom Gudars magt
Hans förstånd och finnen skakas.

Annorlunda väljer jag;
Doris ensam skall mig styra,
Och jag vill, jag vill i dag
Blott af vin och kärlek yra.

19.

YNGLINGENS HOPP.

○ Du, som räknat mina år
 Och mina steg med ögat följer,
 Jag vet, min hand ej öppna får
 Den förlåt, som min framtid håller.

Men Du är vis, det är min tröst:
 Och, mild, Du Hoppets Stjerna tänder,
 Som in i Livvets fedna höst
 Emellan molnen strålar sänder.

Då Ödenas bestämnda svall
 Min hand förgäfves håmma skulle,
 Ve mig om dessa strålars fall
 Ej lyfte kofan för min julle!

Ja, hell Dig, älskansvärda Hopp!
 Dit sken skall hvad jag saknar fylla,
 Och, flammande på livvets lopp,
 Min framtids horisont förgylla.

Från hvarje Ros, för ögat ny,
 Skall vålluft i min tanka strömma:
 Kjust af des vållukt och des hy,
 Må jag des törnen ej förglömma!

C 3

Aline.

Alne, jag sett Dig, och mitt bröst
En gång och evigt kärlek kände;
Hur ljufligt smälter vid din röst
Det hjerta, dina blickar tände!

Med Dig uti min lefnads Vår
Jag tålja vill de fälla öden,
Med Dig igenom Höstens år
Framstapla, grånande, til döden.

I dalen vid en skuggad Å
Igenom sanden flingrigt skuren,
Vi skola välja ofs en vrå
Och glada lefva med Naturen.

Den skörd ofs jorden skänker, den
Skall bli vår våt förvärfda föda,
Och ån en Bok och ån en Vån
Bli nöjet för vårt arbets möda.

Men — re'n Du ser belöningen
För manna-ålderns dygders vana,
Förmåtne Ungdom! gå igen
At söka dina pligters bauan.

Ja : Störd är detta hjertas frid;
 Men jag skall stolt mitt öde lida
 Och bli med nytta vård den tid
 Då jag har lugnet at förbida.

Aline, med minnet fåft på Dig,
 Jag skall bland mina Likar vandra
 Och låra känna dem och mig
 Och misstro mig och ålika andra,

De skrynkor skola mig ej bry
 Som skugga Misantropens panna;
 Nej — fina Likars fållskap sky —
 Den läran vill jag dyrt förbanna.

At människjan är svag, men god,
 Jag det uti mit hjerta känner:
 Det ger mig tröst, det ger mig mod,
 Det ger mig rätt at finna Vänner.

Uppå den bana jag skall gå
 Om Lasten fina giller breder,
 Jag trotfar ej, men hoppas på
 At finna styrka i min heder.

Full af förakt mot falska bröft,
Min själ skall ligga på min tunga,
Och Sannings Thordön med min röst
Mot List och Våld och Fördom ljunga.

Min lycka jag ej bygga skall
På andras Rätt och andras Åra,
At jag må ångerfri mit fall
Och dårens segerlöje bära.

Förtros et Svärd uti min hand,
Dets udd skall öfvermod ej hväffa:
Försvaret af mitt Fosterland
Skall vira lagern kring min hjesfa.

Som Domare jag skall förstå
At nåpså Brott, och Rätt bevara,
Mitt öga alltid öpet stå
Och mina händer slutna vara.

Med dygdig eld för Statens värf
Och Tankar aldrig segt förbyta,
Jag skall ej fätta mitt förderf
I räkningen mot Almån Nyttä.

I Höghet och i Öfverflöd
 Jag skall ej snålas och förtrampa,
 Men skänka Ullingen mitt bröd
 Och olja i den Ringas lampa:

Och Magten — utan Dygdens band
 Så grym at hånas, tung at trycka —
 Skall, lätt och ädel i min hand,
 Blott göra mina Likars lycka.

Så, min Aline, skall jag bli värd
 En nådig stråle från det höga,
 En frid, af ingen ånger tård,
 Och kärleken utur dit öga.

O må det fyllas, detta Hopp!
 Må intet moln defs upgång skymma!
 Och måtte mina dagars lopp
 I Dygdens sköt, och Ditt, förrymma!

Då skall jag — kring min hjeffas topp
 Om brustna verldsystemer knalla —
 Med lugn mit öga kasta opp,
 Och se förstöringen, och falla.

VISA.

Ungdom du hvars hjerta hyfer
Känslan i sin liflighet!
Ån dig glädjens sackla lyfer,
Men betänk defs flygtighet.

Snart de fålla åren slutas
Snart går nåjets tid förbi;
Det dig skänktes för at njutas,
Skynda då, at lycklig bli!

Ömma känslor, lek och löjen
Ej för alltid bli din lott;
Snart af alla dina nåjen
Minnet är dig öfrigt blott.

Snart skall du som tusen andra,
Tvår och trumpen mot hvar man,
Afvundsjuk de nåjen klandra,
Som du sjelf ej njuta kan.

Rys at komma skall den dagen,
Då du bräcklig, trög och kall,
Sjelf af kärleken bedragen,
Flickans hopp bedraga skall.

Fåfångt, för at tycke vinna,
Du vill synas ung och kry;
Man skall blott dig löjlig finna,
Och des mer dit fålkap fly.

Förr än denna äldren nalkas
Til dit hjerta med sin is:
Förr än blodet hos dig svalkas,
Lef och sjung til nöjets pris.

Medan än du vårdet känner
Af des dyra ögnablik,
Gör dig glad med dina vänner,
Sjung och tag dit glas och drick.

VISA.

Öde, om du vill mig gifva
Hvad mitt hjerta efterstår,
Låt den lott då min få blifva
Som en tok få lätt försmår!
Gif åt honom pragt och åra,
Stoj och granna tidsfördrif;
Vårdes lugnet mig beskåra,
Som år fanna nåjens lif!

Fridsamt ho och molnfritt sinne,
Intet kärleks slaveri;
Ingen oro i mitt minne
Af den dag, som år förbi;
Samvets boken ren till pricka;
Arbets tid som sjelf jag valt,
Egit bord och egen flicka;
Vin som riktigt år betalt.

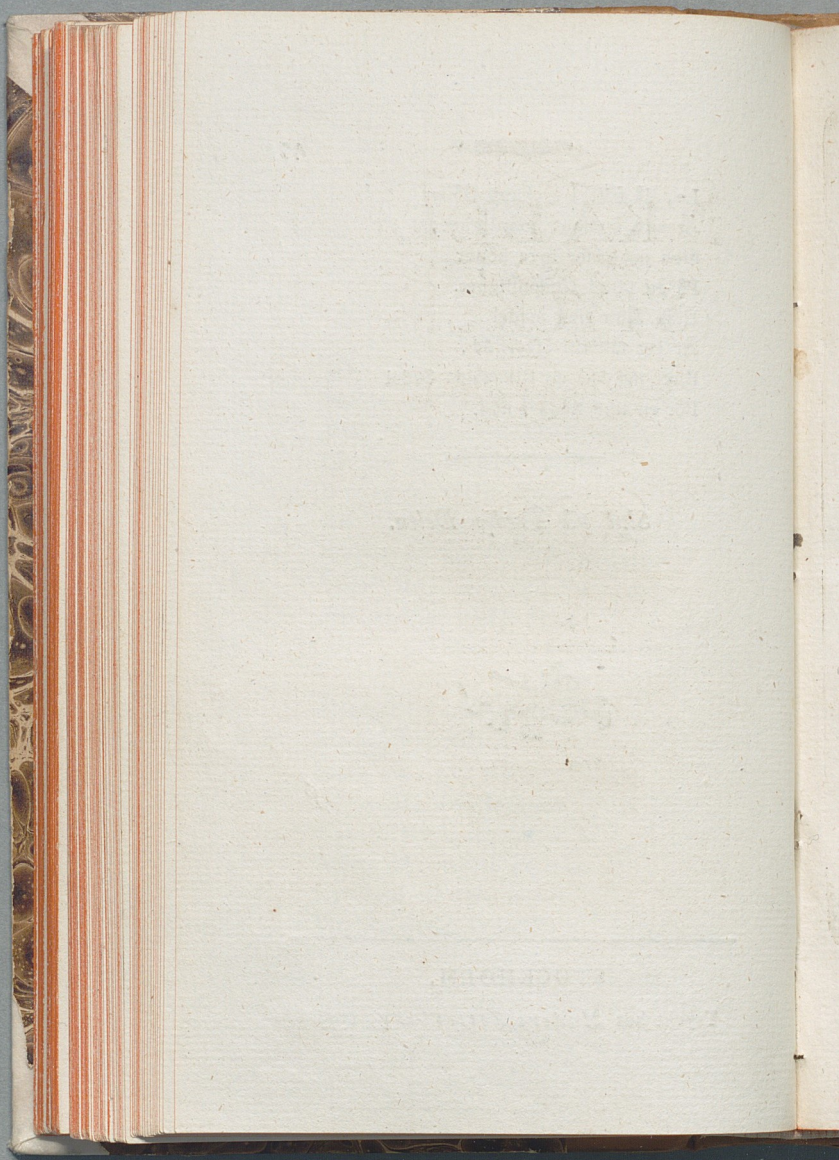
Le, då fritt J lyckans Söner
Åt min önskans måttlighet;
Men jag slöfer inga böner
På en blind Gudomlighet.
Utan Edra rika medel
År jag låll till öfverflöd,
Blott jag har en Riksgålds Sedel
För en like stadd i nöd.

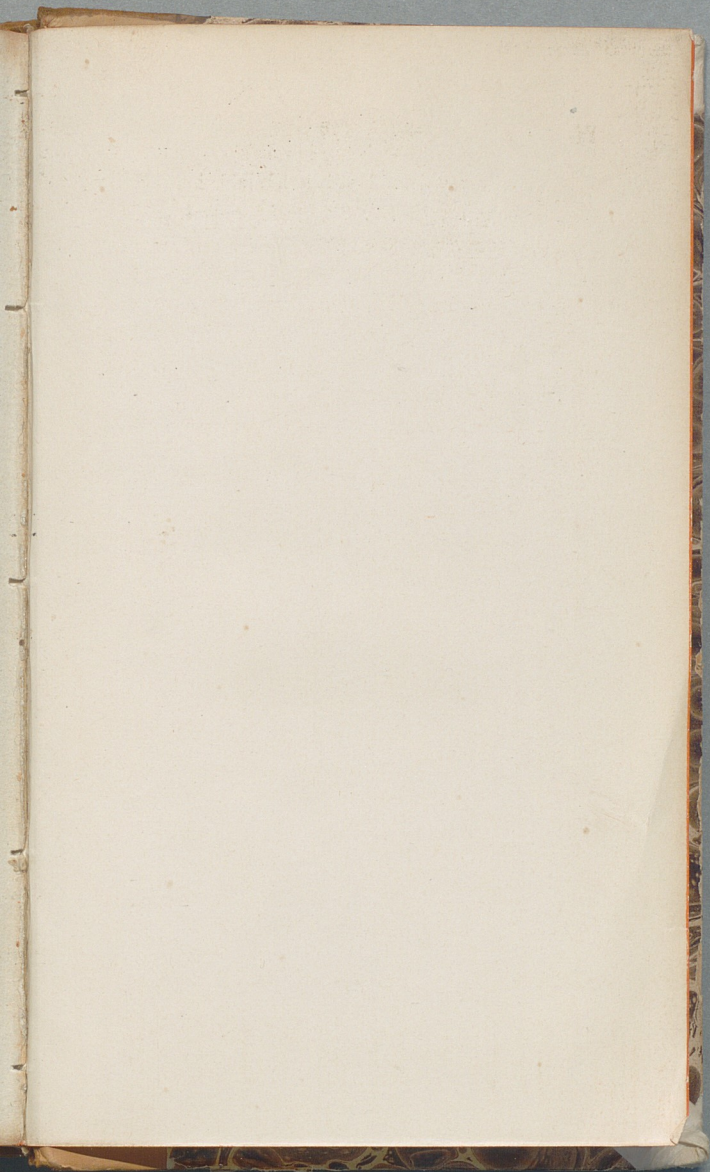
Slut på Tredje Delen.

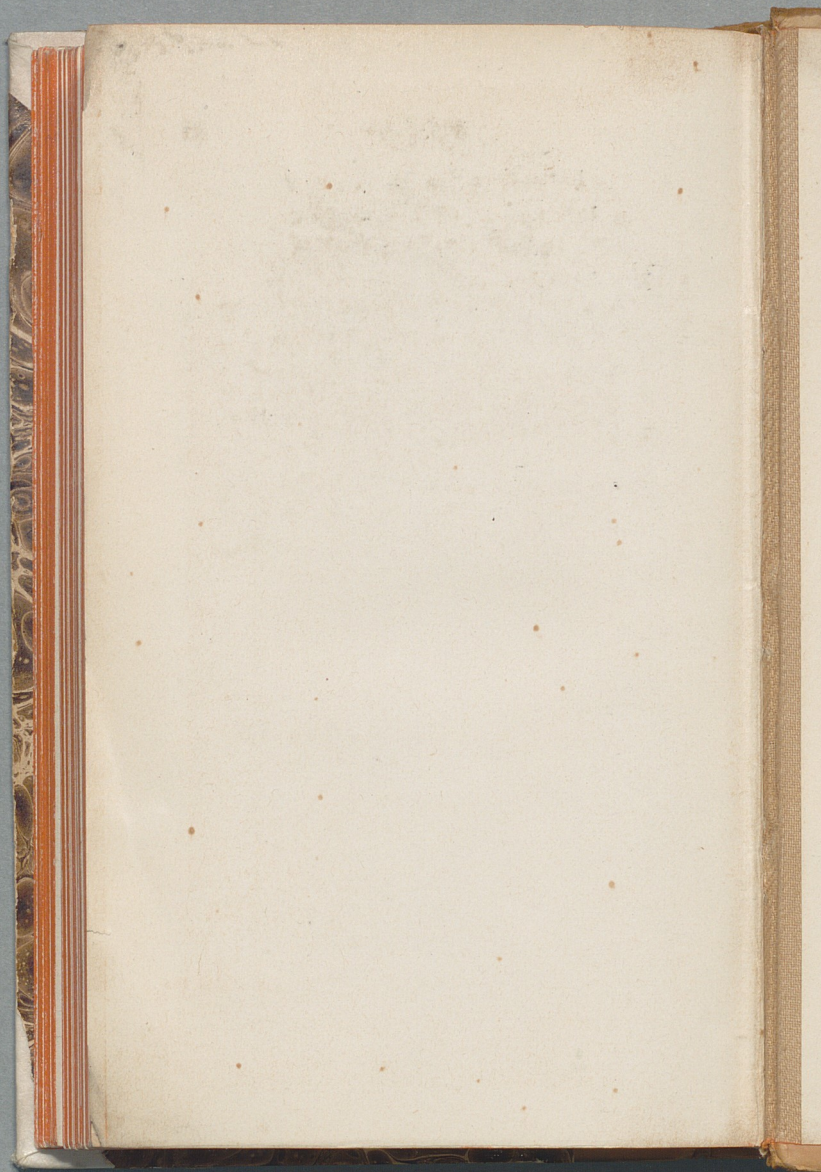

STOCKHOLM,

Tryckt hos *Anders Zetterberg*, 1795.

www.books2ebooks.eu